

Sygn. akt II PK 320/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa E.G.
przeciwko Przedszkolu Nr (...) w G.
o wynagrodzenie, dopuszczenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2016 r. oddalił apelację powódki E.G. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 9 listopada 2015 r. oddalającego jej powództwo przeciwko pozwanemu Przedszkolu Nr (...) w G. o wynagrodzenie i dopuszczenie do pracy.

Sądy obydwu instancji uznały, że powódka skutecznie złożyła oświadczenie woli ujawniające należycie zamiar rozwiązania stosunku pracy z pozwanym w drodze porozumienia stron. Poza oświadczeniem skierowanym do dyrektora, że powódka nie wróci do pracy w pozwanym Przedszkolu, podjęła ona dalsze działania, które w dostateczny sposób ujawniły jej wolę rozwiązania stosunku pracy, które nie zostawiały wątpliwości co do trybu i terminu zakończenia stosunku pracy. W szczególności powódka była zainteresowana ugodowym rozwiązaniem konfliktu i rozwiązaniem stosunku pracy z końcem sierpnia 2013 r., co umożliwiło

jej podjęcie pracy w innej placówce oświatowej z początkiem nowego roku szkolnego. W tym celu powódka uczestniczyła w kilku rekrutacjach, w tym w M. przeszła wstępne badania lekarskie, uczestniczyła w posiedzeniu rady pedagogicznej pod koniec sierpnia 2013 r. oraz wystąpiła do dyrektora pozwanej placówki z wnioskiem o przeniesienie służbowe. Ponadto sporządziła opinię na temat nauczyciela stażysty już po roku sprawowania nad nim patronatu, zabrała swoje rzeczy z przedszkola i zgodziła się na potrącanie wyższych miesięcznych rat tytułem spłaty pożyczki przed ustaniem stosunku pracy. Istotne znaczenie miały potwierdzone w postępowaniu dyscyplinarnym zarzuty, za które powódka została prawomocnie ukarana. Takie okoliczności potwierdzają ustaloną interpretację złożonego przez obie strony oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę w drodze porozumienia stron, zwłaszcza w kontekście świadomości niechęci rodziców do jej dalszego zatrudniania i postawy pozwanego pracodawcy, który dążył do wyciszenia konfliktu, poprawy wizerunku i zapewnienia prowadzenia zajęć z dziećmi we właściwej atmosferze. W takich okolicznościach sprawy, polubowne rozwiązanie stosunku pracy w drodze zgodnego porozumienia stron było korzystne zarówno dla powódki, jak i dla pozwanego, przeto Sąd drugiej instancji ocenił ujawnione zachowania powódki jako jednoznacznie wskazujące na zamiar zakończenia współpracy z pozwanym i oddalił jej apelację.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ art. 30 § 1 pkt 1 k.p. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron może być dokonane także w sytuacji, gdy „adresatem zachowań pracownika - uznawanych za dorozumiane oświadczenie woli - nie jest pracodawca, lecz inna osoba”; 2/ niewłaściwe zastosowanie art. 30 § 1 pkt 1 k.p. polegające na przyjęciu, że strony rozwiązały umowę o pracę za porozumieniem stron, pomimo że „adresatem zachowań powódki, które uznano za dorozumiane oświadczenie woli, nie był pozwany, w związku z czym oświadczenie to nie zostało złożone wobec pozwanego”; 3/ art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona także przez zachowanie tej osoby skierowane do innych osób niż druga strona czynności prawnej, 4/ art. 60 i 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że

zachowania powódki skierowane do innych osób niż pozwany stanowią oświadczenie woli (o rozwiązaniu umowy o pracę w drodze porozumienia stron) złożone wobec pozwanego przedszkola, o którym mowa w art. 60 k.c., oraz że określone zachowania powódki ujawniały jej wolę w sposób dostateczny, 4/ art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zachowania powódki skierowane do innych osób niż pozwany, o których pozwany później powziął wiedzę, stanowią oświadczenie powódki złożone wobec pozwanej, mimo że pozwany nie był ich adresatem, 5/ art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie i nie uwzględnienie przy ocenie znaczenia oświadczeń składanych przez powódkę (dotyczących jej zatrudnienia w pozwanym przedszkolu) okoliczności, w jakich zostały one złożone, tj. znanego pozwanemu stanu psychicznego powódki.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy dorozumiane oświadczenie woli, o którym mowa w art. 60 k.c., dla wywołania skutków prawnych musi być skierowane do drugiej strony czynności prawnej, czy też może być skierowane do dowolnego adresata?”. Ponadto wskazała na potrzebę wykładni art. 60 k.c., który jej zdaniem budzi poważne wątpliwości w zakresie oceny, czy adresatem zachowań, o których mowa w tym przepisie, musi być druga strona czynności prawnej, czy też można przyjąć, że oświadczenie woli może być skutecznie złożone w sposób dorozumiany, gdy adresatem zachowań ujawniających określoną wolę, są inne osoby niż druga strona czynności prawnej.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości” i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Przedstawione w skardze zarzuty naruszenia prawa materialnego sprowadzały się do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku oraz oceny dowodów Sądu drugiej instancji, co usuwa się

spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). W szczególności w skardze kasacyjnej zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, przeto Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z tych miarodajnych ustaleń wynikało, że skarżąca w okresie przybywania na zwolnieniu lekarskim (od 13 maja do 26 sierpnia 2013 r.) prowadziła z dyrektorem pozwanej placówki skuteczne negocjacje w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Strony uzgodniły, że stosunek pracy zostanie rozwiązany z dniem 31 sierpnia 2013 r. między innymi w celu wcześniejszej spłaty zaciągniętej u pozwanego pożyczki przez powódkę, która zgodziła się na potrącanie wyższych rat. Taki skutecznie uzgodniony sposób rozwiązania stosunku pracy w drodze porozumienia stron potwierdzały inne zachowania skarżącej, która była zainteresowana zakończeniem konfliktu wywołanego jej niepedagogicznymi zachowaniami wobec części wychowanków przedszkola „o znamionach znęcania się psychicznego, przemocy słownej oraz zawstydzania, obrażania i poniżania słownego”, za co została ukarana surową dyscyplinarną karą nagany z ostrzeżeniem. Ponadto przekonujące było ustalenie, że rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2013 r. umożliwiało powódce podjęcie zatrudnienia w innej placówce oświatowej już z początkiem nowego roku szkolnego.

Na gruncie takich miarodajnych ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) w skardze kasacyjnej nie wykazano istnienia rzekomo „istotnego zagadnienia prawnego”, zwłaszcza że nie budzi żadnych wątpliwości, iż adresatem oświadczenia woli w rozumieniu art. 60 k.c. jest inna osoba, do której zostało skierowane oświadczenie woli. Równocześnie jednak nie ma przeszkód prawnych ani procesowych, aby dla potwierdzenia skuteczności uzgodnionego sposobu i terminu ustania stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2013 r., powoływane były inne okoliczności potwierdzające zgodne porozumienie rozwiązujące stosunek pracy w wymienionej dacie. W konsekwencji nie było potrzeby wykładni podstaw kasacyjnego zaskarżenia, które powinny być powoływane w związku z art. 300 k.p., ponieważ nie budzą one wątpliwości interpretacyjnych wymagających merytorycznej interwencji kasacyjnej ze strony najwyższej instancji sądowej, zwłaszcza wobec nieprecyzyjnych, a przez to nieweryfikowalnych zarzutów

kasacyjnych, które zostały „oderwane” od miarodajnych ustaleń faktycznych oraz niewadliwych ocen prawnych zebranego w sprawie materiału dowodowego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji ułomna skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania, dlatego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as